

emeğin birliği

YÜCEL YAMAN
KÜTÜPHANESİ

Kitle

İŞÇİ SINIFIMIZA VE TÜM DEVRİMCİ GÜÇLERE

Bir süreden beri sürdürülen siyasi birlik doğrultusundaki çalışmaların varlığı aşamayı kamuoyuna yansıtmak amacı ile Kitle ve Emegin Birliği siyasetleri aşağıdaki açıklamayı yapmayı kararlaştırmışlardır.

1 — Emperyalist-kapitalist sistemin her geçen gün derinleşen bunalımı ülkemizi çok daha ciddi bir biçimde etkilerken, bir yandan yığınların düzene karşı tepkisi ve huzursuzluğu kabarmakta, diğer yandan da emekçi sınıfların ekonomik ve siyasal kazanımlarına karşı burjuvazinin saldırıları artmaktadır. Bu durum ülke genelinde gerici faşist güçlerle, demokrasi güçleri arasında gittikçe daha derin boyutlarda bir saflaşmaya, sermaye güçleri arasında devrimci güçlere karşı daha sıkı işbirliğine yol açmaktadır. En son olarak burjuvazinin bütün parti ve güçlerinin 1 Mayıs gösterilerine karşı takındığı tutum bunun en somut örneğidir. «Devleti ve milleti tehdit eden tehlikeler» ve «bölücülük» karşısında «milli koalisyon»un yani sermayenin emekçilere karşı toptan cepheleşmesinin önerilmesi; ülkemizi kapsayan saflaşma karşısında burjuvazinin duyduğu telaşın ifadesidir.

Ne var ki her ne kadar ülkemizdeki saflaşmanın varlığı boyutlar oldukça derin ve anti-faşist potansiyel oldukça yoğunsa da, proletarya ve diğer emekçilerin bu potansiyelinin örgütlü bir yönlendiricilik ve bütünsellikle burjuvazinin karşısına dikildiği söylenemez. Başka bir deyimle sermaye güçleri arasında işçi sınıfına ve emekçilere karşı saldırılarda meydana gelen bütünleşme ve ittifakların, en azından aynı hızla demokrasi güçleri arasında meydana gelmesi şimdiki şartlarda söz konusu değildir. Bu nedenle de Türkiye devrimci hareketi örgütlü birliğin herhangi bir potansiyele kazandırdığı kat kat artan güce sahip olamamakta ve tek tek siyasi akımlar kendiliğinden hareketlerin gerisinde kalmaktadırlar.

2 — Proletaryanın bir parti içinde, diğer demokratik güçlerin ise proletarya partisi öncülüğünde bir anti-faşist halk cephesinde toparlanamaması ülkemizde burjuvaziye karşı mücadelede hissedilir bir boşluk yaratmaktadır. Burjuvaziyi emekçilerin kazanımlarına karşı cürekâr saldırılara iten bu boşluğun Türkiye'de proletarya adına varolan «TKP», TİP, TSİP, TEP, VP gibi partilerin herhangi biri tarafından doldurulabileceği düşünülemez. Çünkü her şeyden önce bu partiler ideolojik ve politik bakımdan proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini temsil etmemekte; programları ve buna uygun olarak ortaya koydukları mücadele anlayışları, ülkemizin ekonomik ve siyasi koşullarına uymamakta ya da ekonomik ve

siyasi gelişmelerin şimdilerde eriştiği düzeyin gerisinde kalmaktadır. Programları ve mücadele anlayışları ülkemizin somut siyasi ve ekonomik durumuyla uygunluk taşımayan bu partiler gerçekte bir fraksiyon çizgisini ve bakış açısını aşamamışlardır. Bu nedenle Türkiye siyasi yelpazesindeki boşluk ancak ülke koşullarına uygun bir program, örgütlenme ve mücadele anlayışı temeli üzerinde fraksiyonel bakış açıları aşılarak yaratılacak tek bir proletarya partisiyle doldurulabilir.

3 — Ülkemiz proletaryası hızla gelişen tekelleşme süreci boyunca gerçekten kendisini temsil eden bir partiden yoksun olduğu için düzene karşı işçi sınıfının ve küçük burjuvazinin muhalefeti içiçe ve ayrılmayarak gelişmiş ve yükselmiştir. Proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel bakımdan bağımsızlığını kazanıp geliştirememesi, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin hareket üzerindeki güçlü etkileri Türkiye devrimci hareketine günümüzde artık doruk noktasına ulaşan dağınıklığı ve fraksiyonculuğu hakim kılmıştır. Ancak her olgu ve her sosyal gelişme gelişen süreç içerisinde kendi zıddını da bir zorunluluk ve ihtiyaç olarak gündeme getirir. Sermaye güçlerinin artan sistemli saldırıları burjuvazi ve onun hükümetlerine karşı daha güçlü mücadeleler için gerek işçi sınıfı saflarında, gerekse genel olarak demokrasi güçleri arasında birliği objektif bir zorunluluk olarak dayatmakta, buna bağlı olarak öznel çiliği ve toplumsal muhalefetin potansiyel gücünü kısmen yansıttığı için güçsüzlüğü temsil eden fraksiyonculuk zorlanmaktadır. Bunun sonucunda ülkemiz koşullarında iki ayrı süreç ayrı ayrı yönlerden işleyerek Türkiye devrimci hareketine damgasını vuran grupçuluğun yerine birliği ve ittifakları gündeme getirmektedir. Bir yandan genel olarak demokrasi güçleri burjuvaziden koparak bağımsızlaşmakta, kopuşmakta bir yandan da küçük burjuva sol akımlar ve proletarya ayrılmaktadır. Kuşkusuz bu ayrışma karşılıklı düşmanlık temelinde bir zıtlaşmayı değil aynı parti içerisinde bulunmaları maddenin tabiatına uygun olmayan sınıfsal güçlerin, yani proletarya ile küçük burjuvazinin cephe birliğine zemin hazırlayacaktır. Kısacası ülkemiz devrimci hareketi birlik sürecine girmiştir, sosyalistlere düşen görev bu süreci hızlandırmaktır.

4 — Ülkemiz devrimci hareketinin içerisinde bulunduğu siyasal koşullar, sosyalistlere proletarya partisini yaratmak, işçi sınıfının eylem birliğini sağlamak ve anti-faşist halk cephesini oluşturmak gibi başlıca görev ve sorumlulukları yüklemekte-

dir. Elbette önce parti, sonra işçi sınıfının eylem birliği, sonra da bir anti-faşist halk cephesi gibi bir zamanlama sıralaması yanlıştır. Bütün bu görevler için aynı zaman dilimi içerisinde mücadele etmek gerekliyse de, bugün sosyalistlerin önlerindeki görevler arasında daha fazla enerji sarfedilmesi gereken temel halka siyasi birlikler sağlayarak tek bir proletarya partisini yaratmaktır. Çünkü; demokrasi güçlerinin örgütlü toplamı olan halk cephesinin gerçek teminatı işçi sınıfı partisidir. Bundan işçi sınıfı hareketi içerisinde yer alan farklı siyasi akımlar arasında yalnız ve hemen parti çatısı altında siyasi birliklerin oluşturulabileceği sonucu çıkarılmamalıdır. Tersine ideolojik tartışmaları soyut bir didişme olmaktan çıkarmak, ayrılık noktalarını her türlü düşüncenin denek taşı olan somut pratiğe uygulayarak gidermek için, bu akımların güç ve eylem birlikleri parti çatısı altında birliklere hizmet eden birer basamak görevi görmelidirler. Çünkü parti birliği, ideolojik ayrılıkların oldukça derinleştiği ülkemiz koşullarında, devrimci mücadelenin şimdiye kadarki gelişiminde zaten ortaya çıkardığı; önümüzdeki devrim aşamasının en temel sorunları çözülmeden sağlanamaz. Ama devrimin temel sorunlarında bir yaklaşım birliği sağlanabildiği takdirde, tek bir proletarya partisinin yaratılması görevinin sosyalistlerin önünde acil bir görev olarak durduğu bir sırada, ayrı ayrı grup ve partilerin kendi varlıklarını koruması işçi sınıfı hareketine büyük zararlar vermektedir.

5 — Kitle ve Emegin Birliği bu sorumluluğun ve ivediliğinin bilincinde olarak gerek her iki siyasi grubun da benimsedikleri emperyalizme, faşizme ve tekelci kapitalizme karşı bir demokratik halk devrimi, gerekse devrimin diğer sorunlarına yaklaşım birliğini değerlendirerek, proletarya partisi çatısı altında siyasi birlik sağlama çalışmalarına girmiş ve bu doğrultuda somut adımlar atmışlardır. Kitle ve Emegin Birliği siyasetleri, emperyalizme, faşizme, tekelci kapitalizme karşı demokratik halk devrimi temel sorununda ve anti-faşist bir halk cephesinin sınıfsal karakterinde, proletarya iktidarı sorununda, proletarya partisinin örgütlenme biçimi, işçi sınıfı ve cephe müttefiklerinin mücadele hedeflerinde görüş birliğine varmışlardır. Ayrıca dünya devrim sürecine bakışta ve proletarya enternasyonalizmi anlayışında yaklaşım birliği sözkonusudur. Ulusal sorun, köylülük, devlet ve faşizm gibi devrimin diğer temel sorunlarında ise tartışmalar sürdürülmektedir. Her iki siyasi eğilim devrimin temel sorunlarında görüş birliğine vardıkdan son-

1 MAYIS TUTUKLULARI SERBEST BIRAKILMALIDIR

Bütün ülkelerin proletarları ve emekçileri 1 Mayıs'lar da hayatı durdurarak alanları doldurmakta, birlik mücadele ve dayanışmalarını dile getirmektedirler. O gün hep bir ağızdan haykırılan sloganlar ve sıkı yumruklar işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadele azminin ve sınıf kinin sembolü olmuştur. Bu nedenle burjuvazi 1 Mayıs'lar da kendi sonunu görmekte, 1 Mayıs'lara saldırmaktadır.

Son yıllarda 1 Mayıs'lar Türkiye işçi sınıfı ve tüm demokratik güçler için şanlı mücadele günleri olmuştur. Yüz binlerin yürüyüşü ile el-li yıllık yasak zincirini kıran işçi sınıfı 1977 1 Mayıs'ında CIA MİT ve faşist saldırısı ile 36 yiğit evladını şehit verdi. Ama burjuvazi 1 Mayıs'ların kutlanmasının önüne geçemedi, 78 1 Mayıs'ı daha coşkun bir şekilde kutlandı.

Bu yıl işçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs hazırlıklarına sıkıyönetimin ağır koşullarında başladı. Burjuvazi ve onun iktidarları kapitalist-emperyalist sisteme bağımlılığın doğal sonucu olan ekonomik bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçilere yüklemek istemektedirler. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı yükselen mücadelesi ise alınan anti demokratik tedbirlerle durdurulmak istenmektedir. Toplumsal anlaşma, dernekler yasasındaki değişikliklerin, IMF'in dayatmasıyla gündeme getirilen zamlar ve işçi ücretleri dondurma girişimleri ve bir dizi gerici önlemlere karşı doğacak olan tepkilerin önüne geçebilmek için ilan edilen sıkıyönetim en doğal demokratik haklara yönelmiş ve yönelmektedir. Tüm bunlarla yetinilmeyerek Meclislere sunulmak üzere hazırlanan «olağanüstü haller yasası» sıkıyönetim sonrası da zulmü ve devlet terörünü daha da azgınca sürdürebilmek içindir. İşte işçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin ardı arkası gelmeyen anti-demokratik yasa tasarılarına karşı mücadeleye 1979 1 Mayıs'ında önlere devrimci görevleri olarak koymuş, bu uğurda mücadelenin 1 Mayıs'ta yükseltilmesini görev bilmişlerdir.

Gerici ve faşist güçler 1 Mayıs kutlamalarını engelleyebilmek için tam cepheden saldırıya geçtiler. CHP ağırlıklı hükümet ise sermayenin kendisine verdiği görevlerden en önemlilerinden biri olan demokrasi güçlerinin birlikte mücadelesinin önüne geçebilmek için, sinsi bir politikayla, 1 Mayıs'ı amacından saptırmaya çalışmış yayınladıkları bildirilerle işçileri 1 Mayıs'a katılmamaya çağırmışlardır. Diğer yandan 1 Mayıs'ın sıkıyönetim bölgelerinde kutlanmasının önüne geçebilmek için sıkıyönetim dışındaki alanları göstermiştir.

DOĞRU DEVRİMCİ TUTUM VE BİR İHANET

Kitle ve Emegün Birliği 1 Mayıs yaklaşırken tüm sosyalist parti ve guruplara çağrıda bulundu.

İŞÇİ SINIFIMIZA VE TÜM DEVRİMCİ GÜÇLERE

ra, toplumsal mücadelenin değişik alanlarında uygulanan taktik politika ve anlayışları siyasi birliği engelleyici unsurlar olarak görmemektedirler. Siyasi birlik, bütün taktik ve detay konular da dahil tastamam bir çakışma olmadığından, partinin kendisinin çözümleyeceği ve karara bağlayacağı sorunlar çıkacaktır ve bunlar birlik için ayak bağı teşkil etmeden parti aşamasına bırakılabilirler. Hatta aynı parti çatısı altında dahi bütün görüş ayrılıklarının ortadan kalktığı bir monotonluk beklemek proletarya partisinin hareketliliği ile bağdaşmaz. Bu görüşler ışığında her iki siyasi eğilim, siyasi birlik çalışmalarında temel önem arzeden sorunlarda alabildiğince titiz; fakat çeşitli taktik ve detay sorunlarda ise mümkün olduğunca esnek olmak gerektiği konusunda hemfikirdirler. Ayrıca şimdiye kadar ayrı örgütsel yapılara sahip olan siyasi eğilimlerin, birlik süreci içerisinde, örgüt-

narak, 1 Mayıs'ın sosyalistlerin öncülüğünde başta İstanbul olmak üzere, yurt çapında sıkıyönetime, tüm gerici tasarı ve uygulamalara karşı kitlesel gösteriler olarak kutlanmasını savundular. Öncelikle İstanbul'da olmak üzere 1 Mayıs'ın sıkıyönetim olan illerde kutlanmasının yasaklanması, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını demokrasi güçleri açısından daha da önemli duruma getirdi. Ancak başta sosyalistler olmak üzere demokrasi güçlerinin ortak hazırlıklara girmeyerek, ayrı ayrı çıkışlar yapmaları, diğer yandan Emegün Birliği ve Kitle'nin ise doğru tespitler yapmalarına rağmen uyumlu ve birlikte organizeyi sağlayamadıkları için pratikte bir takım hatalara düşmüşlerdir.

DİSK'in 1 Mayıs tavrı ise olumludur. DİSK 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanması için kararlı bir direnme gösterdi. DİSK'in olumlu bu tavrı demokrasi güçlerinin önemli kesimince de desteklenmiş, fakat bu yönde somut adımlar atılamamıştır. DİSK burjuvazinin boy hedefi durumuna gelirken, DİSK yöneticileri, bir çok sendikacı, sosyalist ve militan işçi tutuklanırken, «TKP» nin 1 Mayıs tavrı ise bir ihanet örneğidir. DİSK ve demokrasi güçlerinin önemli kesimi 1 Mayıs'ın İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasında kararlı tavrına karşılık, «TKP», CHP Hükümetinin demokrasi güçlerini bölme ve başta İstanbul olmak üzere 1 Mayıs gösterilerinin sıkıyönetim illerinde yapılmasını engelleme tavrına uymuş, burjuvazi ile uzlaşarak CHP'nin gösterdiği İzmir'e çekilmiş tir.

1 MAYIS 1979 TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI TARİHİNDE BİR DÖNÜM NOKTASIDIR.

12 Mart koşullarında devrimci hareketin ağır darbeler yediği faşist dönemde, burjuvazi reformizmi işçi sınıfı ve diğer emekçiler arasında da yayıldı. 12 Mart faşizmine emekçilerin doğan tepkilerini burjuva reformizmi ile top-layan CHP geniş bir destek görerek güç kazandı. Bu destek MC iktidarları döneminde de sürdü. Ancak CHP ağırlıklı hükümetin kuruluşu ile giderek CHP'nin gerçek sınıfsal özü emekçilerin gözünde somutlaştı. CHP ağırlıklı hükümetin gerici ekonomik ve siyasi uygulamaları her geçen gün kendisi ile demokrasi güçleri arasında kesin ayrılığa yol açmış, gerici yasa tasarılarının getirilmesi, sıkıyönetim ilanı ve hükümetin 1 Mayıs'taki tavrı bu durumu doruğuna varırmıştır. 1 Mayıs hem demokrasi güçleri ile burjuvazinin güçleri arasındaki kesin ayrılığı ve saflaşmayı ortaya çıkarmış, hem de işçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleriyle CHP arasında bir daha kolay tamir edilmeyecek ayrılığı sokmuştur.

sel ve siyasi karakter bakımından birbirlerini doğal biçimde karşılıklı olarak etkileyeceği, bu etkileşimler sonucu çeşitli yönlerden özümleme ve özümlemelerin olacağı ve sonuçta tek bir potada eriyip kaynaşarak bir senteze, yani siyasi birliğe varılacağı açıktır. Bu nedenle her iki siyasi eğilim kendi grup çıkarılarını güçlendirmek amacıyla karşı tarafı yontup suni bir biçimde parçalamaya gibi bilimsel olmayan yöntemleri benimsemedikleri gibi mücadelenin doğal işleyişi içinde meydana gelmesi gereken özümleme ve özümlemelere peşinen hazır olmayan kaçak ve kuşkulu yöntemleri kabul etmemektedirler.

6 — Kuşkusuz Türkiye işçi sınıfı hareketinin birliği, sadece Emegün Birliği ve Kitle'yi ilgilendiren bir sorun değildir. İşçi sınıfı hareketi içerisinde yer alan tüm siyasi hareketler aynı sorunla karşı karşıyadırlar. Emegün Birliği ve Kitle başkaların göre bu konuda ileri bir adım atmışlardır. Ama so-

İŞÇİ SINIFI SOSYALİSTLERİNE VE DİĞER DEMOKRASİ GÜÇLERİNE DÜŞEN GÖREV

Öncelikle binlerce işçi, emekçi, genç ve aydının 1 Mayıs için hapisanelerde bulunduğu şu sırada bunların serbest bırakılması için savaş gündemdedir. Bu konuda görev başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere tüm devrimci ve demokrat güçlere düşer. 1 Mayıs tutuklularının serbest bırakılması için bildiri, afiş v.b. yollarla yoğun ajitasyon ve propaganda yürütülmeli kitle eylemlerine girilmelidir. Bu noktada dışardaki DİSK yöneticilerinin CHP ile uzlaşan bir çizgi izlediği, 1 Mayıs öncesi kararlı tavrı sürdürmediği görülmektedir. DİSK'teki sosyalistler, devrimciler, militan işçiler bu yanlış politikanın aşılması için çaba göstermeli, DİSK bu çalışmalara mutlaka çekilmelidir.

1 Mayıs tutuklularının serbest bırakılması ve sıkıyönetimin kaldırılması mücadelesinde demokrasi güçlerinin birliği amaç edinilmeli, 1 Mayıs'ta demokrasi güçleri ile burjuvazinin güçleri arasında ortaya çıkan saflaşma, demokrasi güçlerinin ortak mücadeleler etrafında güç ve eylem birliğine girmeleri yönünde ilerletilmelidir. Zira burjuvazinin CHP vasıtasıyla kendi uzlaşma alanına çektiği demokrasi güçlerinin burjuvaziye tam cephe almaya yönelmesi için doğan elverişli koşulların kaçırılması demokrasi güçleri açısından kayıplara yol açacaktır. 1 Mayıs tutuklularının serbest bırakılması, sıkıyönetime ve gerici tasarılarla karşı mücadele, senato seçimlerinde demokrasi güçlerinin kendi ortak adayları ile girmesi doğrultusunda geliştirilmeli, burjuvazinin gerilemesini ve demokrasi güçlerinin ileri mevziler kazanmasını sağlamalıdır.

Öte yandan demokratik kitle örgütleri arasında güçbirliği girişimi olarak doğan fakat hayata geçmeyen «DEMOKRATİK PLATFORM» oluşturulmalı ve hayata geçirilmelidir. Sıkıyönetimin demokratik kitle örgütlerini kapattığı, çalışmalarını engelleyerek baskı altına aldığı mevcut durumda demokratik kitle örgütlerinin hareketsizlik içinde olmaları doğru değildir.

İşçi sınıfı ve tüm emekçiler emperyalizme ve işbirlikçi tekelci sermayenin diktatörlüğüne, sömürü, baskı ve zulümüne karşı her mücadelesini bu temel çerçeveden hareketle sürdürebilirler. İşçi sınıfı ve diğer emekçilerin en geniş kesimlerinin birliği, demokrasi güçlerinin örgütlü ve birleşik mücadelesi burjuvazinin her türlü engellemelerine, bölme taktiklerine, baskı ve terörüne rağmen sağlanacaktır.

runu çözmek sadece siyasi birlik çalışmalarını başlatanların görevi değilse, konuyu somut pratik adımlarla Türkiye devrimci hareketinin gündemine getirmek, birliğin ideolojik temeli ve yöntemi ile ilgili öneri ve tavırlarla sorunun daha geniş çevre içerisinde tartışılıp zenginleşmesini sağlamak bütün sosyalistlerin görevidir. Diğer ülkelerdeki zengin birikime rağmen, ülkemiz devrimci hareketi bu konuda henüz yeterli deneylere sahip değildir.

Biz EMEĞİN BİRLİĞİ VE KİTLE SİYASETLERİ; TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI HAREKETİ İÇERİSİNDE YER ALAN TÜM SOSYALİSTLERİ, PROLETARYA PARTİSİNİN BİRLİĞİ SORUNUNU TARTIŞMAYA, ORTAK NOKTALARI TESBİT EDEREK, TEMEL AYRILIK SORUNLARINI ÇÖZÜMLEMEK ÜZERE YOĞUN ÇABA SARFETMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Kitle: Özel Sayı * Sahibi: Mehmet Aköz * Sorumlu Müdür: Bektaş Erdoğan.

Emegün Birliği: Özel Sayı * Sahibi: Cuma Şat * Sorumlu Müdür: M. Reşat Güvenilir. FİATİ: 50 Krş.

Sn. Yücel YAMAN